

Sarah Hilary

Onder mijn huid

Uit het Engels vertaald door David Orthel

VAN HOLKEMA & WARENDORF

ISBN 978-90-225-7151-4
ISBN 978-94-023-0214-1 (e-boek)
NUR 305

Oorspronkelijke titel: *Someone Else's Skin*
Vertaling: David Orthel
Omslagfoto en -ontwerp: Wil Immink Design
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Auteursfoto: Matthew Andrews

© 2014 Sarah Hilary
© 2014 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel
van samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekerij
Oorspronkelijke uitgave: Headline Publishing Group

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schrif-
telijke toestemming van de uitgever.

Vijf jaar eerder

TEGEN DE TIJD DAT ZE THUISKOMT, hebben ze het huis afgezet. Een onbekende man in uniform rolt methodisch afzetlint af.

Marnie kijkt ernaar vanuit de veilige auto, haar ijskoude vingers aan de contactsleutel, met lopende motor, alsof ze er elk moment vandoor zou kunnen gaan, voorbij zou kunnen rijden zonder te stoppen...

Ze weet dat ze niet door het kordon kan breken, maar ze weet ook dat ze wel zal moeten. Wat er verder ook in dat huis te vinden is – en ze is er zo bang voor dat ze er kiespijn van krijgt – er zijn antwoorden. Ze móét binnen zien te komen.

Ze zet de motor af en klemt de sleutels in haar hand; de tandjes bijten in de holte van haar handpalm. Ze huivert al voor ze de auto uit stapt.

Een ambulance, er is een ambulance, maar hij staat daar maar stil te staan, zonder sirene of zwaailicht. De ploeg is binnen; niemand heeft haast om weg te gaan. Dat is een slecht teken. Het betekent dat er geen hoop is, dat het ergst denkbare is gebeurd. Haar gezicht is nat en ze kijkt of het regent, maar de lucht is leeg en grijs, alsof iemand er een groot zeil over heeft getrokken. Er is geen regen, alleen de doffe, schrapende druk van voor de storm.

Het heeft de hele maand geregend. Net als iedereen in Londen is ze eraan gewend geraakt; er ligt een paraplu in het handschoenenkastje, nog een in haar bureau op het politiebureau en ze heeft er een in haar schoudertas. Het zal haar niet gebeuren dat ze natregent ter-

wijl ze in de rij staat voor de koffie, een metrostation uit komt of rondloopt op een plaats delict. Voorbereid zijn is geen motto maar gezond verstand. Als het binnen bereik ligt. Als het niet iets is wat zo enorm en afschuwelijk is dat je bang bent dichterbij te komen.

Ze zoekt naar de assistent-politiemedewerker.

Daar staat hij, met een fluorescerend vest over zijn uniform, naast papa's auto, de bruine Vauxhall, zijn grote trots. De auto slaagt erin te stralen zonder zonlicht, net als de ramen van het huis, ze wordt erdoor verblind. Alsof alles achter de tape van glas is en breekbaar. Zelfs de mand met petunia's boven de deur. Breekbaar.

Marnie staat op het trottoir te klappertanden van de kou; ze weet dat ze het huis binnen moet zien te komen en ze weet dat dat niet kan.

Ze is weer veertien en te laat thuis, hopen dat ze onder de radar van haar ouders naar binnen zal weten te glippen. Haar ogen jeuken van de mascara; haar tong voelt aan als een droog lapje van de tequila. Het lijkt alsof een slang haar linkerlaars is binnengekropen en de bloedsomloop in haar tenen heeft afgeknepen. Ze wankelt, heldhaftig en schuldbevestigd. Dit gaat ze niet overleven.

Ze schudt haar hoofd en komt weer terug in het nu. Ze is geen veertien meer. Ze is achtentwintig en doodsbang voor wat er achter het kordon te vinden is. Stilte en die duistere dierentuinlucht, die nog uren in haar kleren zal zitten en nog langer in haar huid.

Ze dwingt zichzelf ergens anders aan te denken. Aan een ander tafereel, van een misdrijf dat ze heeft overleefd, erger dan wat er ook in huis op haar wacht. Albie Crane...

Ze denkt aan Albie Crane. Een dakloze oude man zonder familie. Levend verbrand in een portiek bij de dokken, door kinderen die high waren van de pillen. Toen regende het nog niet en was het zo droog dat een oude jas en zes uitgevouwen kartonnen dozen de hele nacht konden blijven branden, tot er alleen een plakkerige rommel van ontvleesde ribben en een glanzend zwarte schedel over was. Albie Crane had niemand meer die om hem zou treuren en ze hield zichzelf steeds weer dezelfde leugen voor: 'Hij sliep toen het gebeurde', alsof

je door zoiets heen kon slapen. Dat was het ergste wat ze ooit had gezien, of geroken, tot de keer daarop: een stel dat door een binnenbrand aan elkaar vast was gesmolten.

De assistent-politiemedewerker is zo jong dat hij nog jeugdpuistjes heeft, maar dat maakt geen verschil. Hij is hier de baas. Als het moest hield hij zelfs de hoofdcommissaris tegen.

Een windvlaag, het verkeer – even trekt de politietape strak. Het maakt een geluid dat als *snek-snek-snek* klinkt.

Uit haar ooghoek ziet ze mevrouw Poole, de buurvrouw van haar ouders, die in het portiek van nummer 12 hurkt. Haar gezicht is vlekkerig van schrik en ze heeft een foliedeken om haar schouders, maar er is niemand bij haar. Alle actie speelt zich een deur verder af. En er is niemand anders gewond, want dan zou het kordon groter zijn.

Gewoonlijk zou dat geruststellend zijn, het gegeven dat de schade beperkt was. Privé.

Als ze Marnie ziet, kreunt mevrouw Poole en brengt een hand naar haar mond.

Marnie duikt onder de tape door.

‘U kunt hier niet naar binnen, mevrouw.’ Van dichtbij gezien ziet de acne er weerzinwekkend uit, rood en geel. De assistent komt voor haar staan; zijn gezag maakt hem aan alle kanten een paar centimeter groter.

Ze laat haar badge zien en staat er te laat bij stil dat haar naam erop staat. Rome, net als het stel in het huis. Brigadier Marnie Rome. Greg en Lisa’s kleine meid.

Ze schrikt op wanneer een zware hand op haar schouder valt.

Tim Welland, haar directe leidinggevende.

Nu weet ze dat het allerergste is gebeurd.

‘Brigadier Rome,’ zegt hij kalm. ‘Marnie.’

Bij haar voornaam. Het is nog veel erger.

‘Alstublieft.’ Ze wil alleen maar het huis in. Hier buiten staat ze te bibberen van de kou. ‘Chef, alstublieft...’

Met zijn hand op haar schouder stuurt hij haar terug naar de tape, die ze tegen de onderkant van haar blouse voelt tikken. ‘Chef...’

Welland heeft een korstje boven zijn linkerwenkbrauw, te hoog voor een scheerwondje. Het is ringvormig, als het hart van een dartboard. Het wit van zijn ogen wordt ontsierd door rode adertjes. Hij ziet er ziek uit. En oud.

‘Laat me binnen,’ zegt ze. ‘Alstublieft. Laat me bij ze.’

‘Nog niet. Nog... niet.’

Hij houdt haar vast op haar plaats met zijn kolenschoppen, maar hij kan niet verhinderen dat ze achter hem een forensisch onderzoeker naar buiten ziet komen, met bloed op de knieën van zijn witte overall en een plastic zak die hij op armlengte voor zich uit houdt.

Een mes. Mama’s broodmes, met kartels vol rafels vlees.

Er klinkt een zacht protest, als van een dier met voortdurende pijn, en dan een droge, harde snik. Marnie kan er niet tegen, wil haar oren dichtstoppen, maar het is haar eigen mond; het geluid komt uit haarzelf.

Welland duwt haar omlaag tot op de stoeprand. Ze verzet zich. Zo is ze niet. Zo wil ze niet zijn – iemand die neergaat en langs de kant van de weg zit te janken, die niet tegen de kloppende deur kan, die valt en niet meer opstaat.

Het slachtoffer. Ze wil niet het slachtoffer zijn.

‘Neem even de tijd, brigadier.’ Wellands hand drukt zwaar in haar nek. Ze kan niet anders dan haar hoofd op haar knieën leggen. ‘Neem gewoon... even de tijd.’

Deel 1

1

Nu

HET APPARTEMENT VAN INSPECTEUR Marnie Rome was smal en aan de straatkant netjes gepleisterd. Noah Jake stelde zich voor dat ze het eenvoudig had ingericht, met oog voor functionaliteit en stijl. Houten luiken voor de ramen, een grijsbruine vaas vol rechtopstaande oranje bloemen. Een driekamerflat, gokte Noah. Hij zou graag even binnen kijken, maar was niet zo nieuwsgierig dat hij wilde storen; dus wachtte hij, met zijn handen op het stuur, en zag het licht van het pleisterwerk oprijzen terwijl de zon door het Londense wolkendek brak.

Op sommige dagen drong het besef dat de stad op massagraven was gebouwd zich aan je op. Niets stond stil, zelfs de straat niet, waar het verkeer van de hoofdstraat naar West End doorheen golfde. Hij had ergens gelezen – waarschijnlijk in een van Dans tentoonstellingsgidsen – dat Primrose Hill op een haar na ook een massagraf was geweest; in de negentiende eeuw werd een ontwerp gemaakt voor een piramide die hoger had moeten worden dan St. Paul's, ter huisvesting van de vijf miljoen doden in de stad. In die tijd waren de stadsontwikkelaars nog geobsedeerd door egyptologie en gooiden ze op advies van terugkerende grafrovers overal hiërogliefen tegenaan. Vandaag de dag werd de skyline van de stad overheerst door het alziende London Eye, met zijn as als een draaiende torenspits.

Noah keek op zijn horloge en naar het appartement.

De voordeur van inspecteur Rome was glanzend donkerblauw. Net

als haar ogen. Zo'n deur met grendels. Over een minuut zou ze te laat zijn. Dat had hij nog niet meegemaakt. Zou hij even aanbellen? Nee, dat was opdringerig. In de vijf maanden dat hij met haar samenwerkte, was hij nog niet veel over Marnie Rome te weten gekomen, maar in elk geval wel dat ze zeer op haar privacy gesteld was.

De blauwe deur ging hoe dan ook open voor de minuut om was. Ze kwam de trap af in een donker broekpak met een witte blouse, een bewerkte leren tas aan haar schouder. Alles aan haar was verzorgd, van haar korte rode krullen tot haar lage hakken.

Noah keek even naar de passagiersstoel, ook al wist hij dat die schoon was, en veegde de mouwen van zijn pak af in de hoop dat ze de inspectie zouden doorstaan. Hij strekte zijn arm uit en duwde het portier voor haar open. 'Goedemorgen.'

'Goedemorgen.' Ze stapte in en liet haar tas op de vloer vallen. 'Mazzel dat je nog een parkeerplaats kon vinden.'

'Ik was vroeg, dacht dat we maar beter op tijd konden zijn.'

'Goed gedacht.'

Noah startte de motor en wachtte tot Marnie haar gordel had omgedaan.

Ze zag hem wachten en glimlachte terwijl ze met uiterste zorg de gordel vastmaakte. 'Veiligheid voor alles, brigadier.'

Noah Jake voelde zich allesbehalve veilig toen hij een half uur later de foto's op het bureau van Tim Wellands bekeek.

'Nasif Mirza.' Welland gooide de foto's een voor een neer, alsof hij een spel kaarten deelde. 'Iemand van belang inzake een ernstige overval. Er kwam een kromzwaard bij kijken, mocht jullie dat nog niet duidelijk zijn.' De foto's op zijn bureau zagen eruit als het storyboard voor een horrorfilm. Een foute 18+ horror-dvd met extra scènes.

Marnie Rome pakte een foto, keek ernaar en legde hem weer neer. Noah hield zijn handen uit zicht, onder de rand van het bureau.

'Hier zie je de overblijfselen van Lee Hurrans rechterarm,' zei Welland.

De overblijfselen waren geel, bobbelig van het vet, met een bies

van gescheurd vlees. Het zwaard had Hurrans hand er bij de pols afgesneden. Het was geen nette amputatie geweest; het had twee of drie klappen gevergd om de hand eraf te krijgen en de ruwe stomp van bot was erdoor versplinterd.

Noahs handpalmen prikten van het zweet. Het was snikheet in het kantoor; Tim Wellands huidkanker was in remissie en hij had de verwarming het hele jaar aan. Volledig immuun voor de warmte zweette Welland zelf geen druppel. Marnie Rome evenmin. Noah wierp een blik in haar richting, zag de frisse kraag van haar blouse en de koele, bleke huid van haar nek. Langzaam liep er een druppeltje zweet tussen zijn schouderbladen naar beneden. Het kriebelde.

‘Hurrans wil niet getuigen. De algemene indruk is dat hij vreest zijn andere hand ook kwijt te raken, of misschien zijn ballen.’ Welland knikte naar de foto’s. ‘Nasif doet niet moeilijk als het op slagerswerk aankomt.’

‘Hurrans ligt nog in het ziekenhuis.’ Marnies ogen flitsten over de foto’s. ‘Ze houden hem in de gaten in verband met infecties. Er zat veel vuil in de wond... Misschien voelt hij zich veiliger als hij eenmaal thuis is.’

‘Is “thuis” dat krot waar ze hem hebben gevonden? Dat lijkt me toch niet.’

‘We hebben het kromzwaard. Met Mirza’s vingerafdrukken. Is dat nog niet genoeg?’

‘Bij lange na niet. Het Openbaar Ministerie’ – Welland sprak de woorden uit alsof elke lettergreep een vieze smaak achterliet – ‘wil meer bewijs hebben voor ze tegen Nasif optreden. Blijkbaar is dit... kluijfe niet genoeg.’

Marnie pakte de ergste foto op en bekeek hem van dichtbij. Voor dit gedeelte van de klus had Noah wel over haar lef willen beschikken. Zelf ging hij te snel over zijn nek; hij zou zijn rug rechter moeten houden en eraan wennen dat hij dit soort dingen te zien kreeg. Dingen als...

De hand van Lee Hurrans, half opgegeten. Door ratten of een verwilderde kat. De hand was niet gevonden in het magazijn waar de

aanval had plaatsgevonden. Nasif Mirza, of iemand anders, had hem over een schutting op een braakliggend terrein gegooid.

‘Ayana Mirza...’ begon Marnie.

‘Het Openbaar Ministerie wil haar een verklaring afnemen,’ zei Welland, ‘over het gewelddadige karakter van haar broer. En nog liever zouden ze haar aangifte willen laten doen om wat haar is aangedaan.’

‘Zonder haar getuigenis kunnen we Nasif ook aanhouden.’

‘Hiervoor?’ Welland wees naar de foto’s. ‘Of voor dat andere akkefietje?’

Noah wilde niet denken aan het andere akkefietje – wat Nasif Mirza in zijn ouderlijk huis met zijn zus had gedaan. De foto’s van Hurrans half opgegeten hand waren al erg genoeg.

Marnie en hij hadden Ayana Mirza ontmoet. Ze hadden de zaak overgenomen van een ander departement, het resultaat van de recente bezuinigingen in de publieke sector.

‘Het om is terughoudend vanwege de kans op een proces tegen Nasif,’ zei Welland. ‘Er zitten ook andere vingerafdrukken op het kromzwaard, misschien is-ie gejat, dat soort geleuter. Ze denken dat Ayana’s verklaring de doorslag kan geven. Ze is een wandelende getuigenis van Nasifs slechtste kanten. En ze zou het beslist goed doen in de rechtszaal.’

‘En ze zien dit niet als het lastigvallen van een slachtoffer?’

‘Ze zijn terughoudend, inspecteur. En we weten allebei wat er gebeurt als het om terughoudend wordt.’

‘Ik weet wat er met Ayana is gebeurd.’ Marnies blik verduisterde. ‘En Nasif was niet alleen. Ze waren met z’n drieën – haar broers.’

‘Wat er al niet gebeurt in sommige gezinnen...’ Welland trok een grimas, alsof hij iets tactloos had gezegd, en ontweek Marnies blik.

Ze haalde haar schouders op. ‘Een goede psychiater zou er prima aan kunnen verdienen.’

Noahs hart sloeg over en hij nam even de nodige afstand. Zijn hersens kookten in zijn hoofd van de warmte. Hoe kreeg Welland het voor elkaar om zo te werken?

‘Je zult het voorzichtig moeten aanpakken. Ze is doodsbang dat haar

broers achter haar aankomen. Ze zit ondergedoken...’ Welland keek even op een blocnote.

‘In een opvanghuis in Finchley,’ vulde Marnie aan. ‘Ik heb Ed Belloc gesproken.’

‘Finchley.’ Welland knikte. ‘Wat zei Ed over haar?’

Ed Belloc werkte bij Slachtofferhulp. Noah had hem nog niet leren kennen, maar afgaande op wat Marnie over hem vertelde was hij een goeie kerel met een zware baan. Hij had de politie geholpen Ayana Mirza op te sporen nadat ze haar familie was ontvlucht.

‘Dat ze zich daar wel koest zal houden,’ zei Marnie, ‘anders raakt ze haar plek kwijt. Ze heeft weinig keus, want ze kan geen huur betalen. Als ze werk krijgt, of een uitkering aanvraagt, loopt ze gevaar dat haar broers haar opsporen via haar burgerservicenummer. Dus... probeert ze ondergedoken te blijven.’

Welland knikte en kwam moeizaam overeind. ‘Brigadier Jake, u wilt vast uw e-mail wel even checken. Inspecteur Rome, kan ik u even spreken?’

Marnie wachtte tot Noah het kantoor uit was; ze wist wat er nu zou komen. Ze legde haar handen op schoot tegen het friemelen. Haar vingertoppen waren plakkerig van de foto’s; ze wilde haar handen wassen. Het hielp ook niet echt dat Tim Welland zijn kantoor zo warm stookte als een sauna.

Toen ze alleen waren, leunde Welland achterover en stak zijn duimen onder zijn kin. ‘Hoe gaat het?’

Zijn kale, sproetige schedel spiegelde in het felle licht en zijn gezicht maakte een naakte indruk, zo zonder wimpers en wenkbrauwen. Open. Goed om vertrouwelijkheden los te krijgen, of bekentenissen. Hij was bijna een oog kwijt geweest door de kanker. Zelfs nu die al twee jaar in remissie was, trok de schaduw van de ziekte daar nog aan de huid; het oog lag er half open bij, en mensen die niet van zijn operatie wisten – zijn strijd – zeiden voor de grap dat Tim Welland met één oog open sliep.

‘Goed wel.’ Ze glimlachte tegen hem. De warmte straalde af op de

foto's tussen hen in. Tandafdrukken op Lee Hurrans dode hand. Had hij gevraagd of hij die mocht zien? vroeg ze zich af. Had Hurran gevraagd of hij zijn hand mocht zien, al zou geen chirurg die er weer aan kunnen zetten? Tegen de tijd dat ze de hand hadden teruggevonden was die allang dood.

'Ja, goed wel,' zei ze nog eens.

Welland zocht in haar gezicht naar een ander antwoord. Deels een kwestie van afstrepen, vermoedde ze. Managementcursus, les 101: *Toon betrokkenheid bij degenen die onder uw supervisie staan, vooral in periodes van stress.* Hij had er geen lol in. 'Misschien ben ik dan wel een schoolvoorbeeld van een ongevoelige lul, maar ik weet wat voor dag het is.'

'Vrijdag,' ontweek ze de kwestie, nog steeds glimlachend.

Hij knikte naar de kalender aan de muur. Plaatjes van bruggen. Welland hield van bruggen. Het plaatje van maart was de oprol-brug van Paddington Basin. Hij zag eruit als een enorme tredmolen.

'Morgen... is het op de dag af vijf jaar geleden. Hoe voel je je daaronder?'

'Ik houd het niet bij,' zei Marnie.

Niet aan denken, niet over praten. Niet delen.

'Maar je ziet hem nog steeds.'

'Ja.' Ze had nooit een geheim gemaakt van haar bezoekjes, want ze wist dat Welland er toch achter zou komen. Inspecteurs van Moordzaken kwamen geen beveiligde gebouwen binnen zonder dat er lampjes gingen branden. 'Morgen, om precies te zijn.'

'Morgen,' herhaalde Welland. 'Op de dag zelf.'

'Die afspraak staat al weken. Ik neem geen ballonnen of taart mee.' De glimlach deed pijn aan haar gezicht, maar ze hield hem vast. 'Mocht je dat soms denken.'

'Natuurlijk denk ik niet aan suffe ballonnen. Ik denk aan wat hij vijf jaar geleden deed...'

'Dat is een hele tijd, vijf jaar.' Ze pakte de foto van Lee Hurrans hand, deed alsof ze er nog eens goed naar keek. Zo kwam ze in elk geval van die glimlach af. 'Voor hem. Vijf jaar is lang, voor Stephen.'

'Niet lang genoeg,' gromde Welland. Hij schraapte zijn keel. 'Inspec-

teur... Marnie.' Hij grijnsde. Hij was niet zo van de voornamen. Hij had het er vijf jaar geleden al moeilijk mee gehad, buiten bij haar ouderlijk huis, toen hij ook 'Marnie' tegen haar zei en haar in zijn armen hield.

Ze besloot hem verder ongemak te besparen. 'Ik heb werk te doen.'
Ze stond op. 'De weg vrijmaken voor het om, toch?'

Welland keek opgelucht, dook weg in zijn stoel, bevrijdde zijn vingers om zijn gezicht schoon te vegen, waar zijn huid strak stond van de vele operaties. 'Juist.'